

В р а н а.

Лети врана.

Срѣщна единъ селенинъ и го попита:

— Ей селянино, селянино!

— Какво искашъ? — попита селянинътъ.

— Можъ ли да прѣброишъ вранитѣ?...

— Вижъ какво ѝ дошло на ума! Я си върви жива и здрава, не закачай се.

Лети врана.

Срѣщна търговецъ.

— Ей търговецо, търговецо!

— Какво има? — пита търговецътъ.

— Можъ ли да прѣброишъ вранитѣ?

— Съ такива глупости азъ не се занимавамъ, каза търговецътъ и си замина.

Лети врана.

Срѣщна ученикъ, най-малкия отъ цѣлото училище.

— Ей, ученикъ, можъ ли да прѣброишъ вранитѣ?

— Мога, какъ да не мога. Азъ знамъ до милионъ да броя, па и повече; азъ аритметика уча.

Враната му отговаря:

— Но вранитѣ неможъ преброи!

— Не, прѣбройвамъ ги, отговаря ученикътъ.

И почна да брои:

— Една, двѣ, три....

А враната отведнѣжъ влѣзе въ устата му и го ухапа за езика.

— О, много знаешъ, присмѣ му се тя.

Ученикътъ заплака.

— За напрѣдъ никога нѣма да броя вранитѣ, каза той. Като знаете да хапете, живѣйте си неброени.

